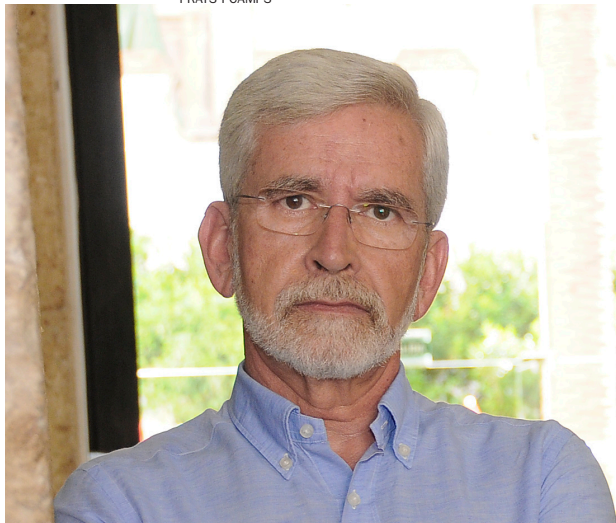

PRATS I CAMPS

Joan Lerma.

RAFA GIL/ARXIU

Pere Mayor.

EL TEMPS

Javier Parra.

Alerta! Risc d'incendi

Després de 20 anys de sequera, plouen les primeres gotes d'esperança –en forma d'enquestes– sobre els partits de l'oposició al País Valencià. Tots els estudis demoscòpics coneguts darrerament –així com els que periòdicament efectuen la Generalitat i el PPCV, per bé que els resultats, no els fan públics– coincideixen a assenyalar que el PSPV-PSOE, la coalició Compromís i Esquerra Unida podrien conformar un govern tripartit, mentre el PPCV, per contra, no mantindria l'executiu valencià ni amb el suport d'UPyD, que, segons les mateixes enquestes, irromprà amb força a les Corts.

Tant de temps amb una meteorologia seca, però, ha convertit el paisatge de l'esquerra valenciana en un terreny amb propensió als incendis. Les ànsies d'arribar al Consell i de reforestar el país són grans, però qualsevol espurna pot esdevenir una flamarada i malbaratar aquest desig compartit... O no tan compartit.

Les declaracions ofensives i els posicionaments extrems d'alguns actors influents poden comprometre la viabilitat del projecte mancomunat, si és que el 24 de maig del 2015, en efecte, les urnes determinen que l'única manera de desallotjar els populars és aquesta.

Fet i fet, ara que han quedat clarament definits tres espais en el camp de

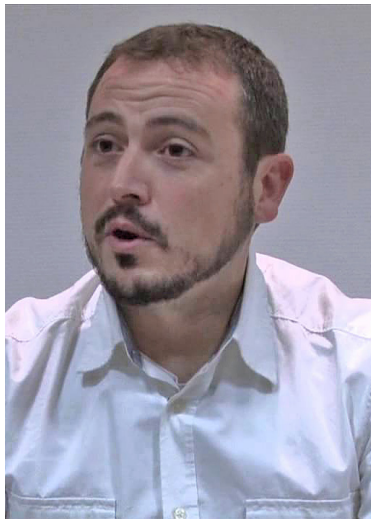
El govern tripartit que les enquestes preveuen al País Valencià no sols trobaria els obstacles de qualsevol negociació d'aquest tipus.

Les invectives entre alguns dels actors –secundaris i no tant– poden cremar l'entesa a tres bandes fins i tot abans que es consume.

l'esquerra i que des del punt de vista electoral el marge que els separa és curt com no ho ha estat mai, els retrets entre dirigents, ex-dirigents i novinguts amenacen d'enrair l'ambient i enterbolir ja no sols l'hipotètic acord a tres bandes, sinó també –i sobretot– la tasca de govern futura, si arribara el cas. A continuació fem una ullada a les invectives que s'han dedicat els uns als altres, si no.

1 Joan Lerma. L'opinió de l'únic president de la Generalitat Valenciana que no ho ha sigut sota les sigles del PPCV és molt valorada al si del seu propi partit, el PSPV-PSOE. En aquest sentit, el rebuig que manifesta envers els governs de coalició, i molt especialment envers un teòric govern de la Generalitat que incloguera Compromís, ha obtingut un ressò important. El 21 de juny del 2011, en una entrevista a EL TEMPS, Joan Lerma ja considerava que “ells són una opció de protesta, i nosaltres, de govern”. Sobre Compromís, afirmava també que “no és senzill unir un nacionalisme radical amb un esquerranisme que, si fa no fa, també és radical”. Més concretament, opinava que al Bloc Nacionalista Valencià, la força principal de la coalició, “hi cap tot”. “Ara s'identifiquen amb Convergència, ara amb Esquerra Republicana, ara amb l'extrema esquerra...”, deia, i es mostrava igualment crític amb Joan Ribó, ex-coordinador general d'Esquerra Unida del País Valencià (EUPV) i actual portaveu del grup municipal de Compromís a València: “No conec cap proposta seua, més enllà d'anar amb bicicleta”.

Més recentment, en una altra entrevista, en aquest cas al diari *El Mundo*, Lerma insistia que “potser hi ha gent que vota aquestes opcions sense saber què vota en realitat. Ara com ara, no sé què defensen”, i posava com a exemple Compromís i UPyD. Sobre un teòric tripartit a la Generalitat, assegurava desconèixer “com podria ser un govern amb tres partits que ofereixen projectes diferents”. “Jo no estic per això”, reblava.

Julià Álvaro.

Francesc Romeu.

2 Pere Mayor. Si Lerma és àcid amb el Bloc, el líder històric d'aquesta formació, Pere Mayor, no ho és menys amb els socialistes valencians. La columna setmanal que de fa anys publica a *El Mundo* acostuma a equiparar PP i PSOE, “els partits del sistema”, ja siga per la seua política econòmica, el model de finançament, la reforma constitucional, l'estafa de les preferents, el requisit lingüístic o el control polític de l'extinta Ràdio Televisió Valenciana (RTVV). En l'últim cas, Mayor recordava fa poc en un acte públic l'ocasió en què va esperar 34 hores seguides a la porta del despatx d'Amadeu Fabregat, director general de l'ens en els temps dels socialistes, per tal de reunir-se amb ell i acordar els minuts d'informació electoral que corresponien a la Unitat del Poble Valencià (UPV). Una espera que va resultar infructuosa i va acabar amb el desallotjament per part la policia. Segons ha assegurat Pere Mayor, el PSPV-PSOE va “silenciar el nacionalisme” a la televisió pública, en la qual “Ximo Puig i [el periodista] Juli Esteve actuaven com a comissari polític i executor”. Puig és ara el secretari general socialista i ha estat escollit, en les eleccions primàries de la formació, candidat a la presidència de la Generalitat.

Potser per això, Mayor ha advertit que la credibilitat de Puig és “gairebé nul·la”. “Els conec i he patit les seues polítiques, els seus enganys i les seues fanfarronades”, ha dit dels socialistes valencians, i per aquest motiu, “quan pense que potser haurem de governar junts, se'm fa complicat”. “No hem d'oblidar que es tracta

dels mateixos actors, i coneixent-los com els conec, no sé per què me n'hauria de refiar ara”, ha sentenciat Mayor. “El sistema necessita fer veure que PSOE i PP són coses diferents, però en allò substancial, els fets parlen per ells mateixos... A qui pretenen enganyar?”

En canvi, ara fa tretze anys, entrevistat per aquest setmanari, el discurs de Mayor no es distanciava tant del de PP i PSOE, sinó que optava per la neutralitat: “Volem construir i vertebrar un tercer espai com una força política que aglutine el valencianisme polític, equidistant del PP i del PSOE”. Els intents per seduir els votants de la regionalista Unió Valenciana van esdevenir inútils, però, i el Bloc ha acabat coalitzat amb l'ecosocialista Iniciativa del Poble Valencià, escindida d'Esquerra Unida el 2008. Bloc i EUPV van concórrer plegats als comicis valencians del 2007, un pacte que va costar molt de materialitzar i que va ser fugaç com un amor d'estiu. En cas que no haguera culminat, Mayor mateix ha admès que, per tal de no continuar a l'extraparlamentarisme, el Bloc hauria provat de tancar un acord autònom amb el PSPV-PSOE. De fet, aquell mateix any, el 2007, el Bloc va anar de la mà dels socialistes a la ciutat de València.

3 Javier Parra. “L'acte més gran de transfuguisme de la història del País Valencià”. Això és, en paraules del secretari general del Partit Comunista del País Valencià (PCPV), el que van fer les diputades Mònica Oltra i Mireia Mollà mantenint els seus escons a les Corts

malgrat haver estat expulsades d'EUPV. De fet, van remoure Glòria Marcos de la sindicatura del grup i tant ella com els altres dos diputats d'EUPV que quedaven al primer Compromís –Lluís Torró i Marina Albiol– van acabar al grup de no adscrits de la Cambra.

“Amb tots aquells que han convertit la deslleialtat, l'oportunisme i la traïció en una eina política, no anirem ni a la cantonada”, ha avisat Parra sobre la possibilitat de confeccionar un tripartit a Paterna (Horta), on ell és regidor d'EUPV.

L'entrada de Parra a la direcció dels comunistes valencians, l'octubre passat, significa un dels principals entrebancs per a qualsevol entesa multilateral. Fundador del mitjà digital *larepublica.es*, el seu comunisme ortodox l'ha dut a reprendre, fins i tot, aquells camarades que han gosat qüestionar l'estalinisme.

Així, el setembre passat, Parra escrivia açò al seu bloc: “En no poques ocasions ens trobem com la premsa burgesa gaudeix amb declaracions públiques que, en la meua humil opinió, ajuden ben poc el moviment comunista. Aquesta setmana he llegit amb pena a la premsa –*Público*, com si no– unes noves declaracions d'un diputat d'IU, amb carnet del PCE, en què, sense que li ho pregunten específicament, condemna l'època estalinista (entre 1924 i 1953), que considera 'l'època negra del comunisme'. [...] Cada època passada ha de ser jutjada d'acord amb el seu context històric, social, polític, econòmic o militar [...], mai en els termes que tant la burgesia com els seus mitjans de comunicació esperen sentir”.

EL TEMPS

David Cerdán.

PRATS I CAMPS

Enric Nomdedéu.

EL TEMPS

Joan Calabuig.

Equo, la formació coalitzada a Compromís a l'àmbit estatal i europeu, representa, segons Parra, un "ecologisme excel·lent, antiroig i, si se'm permet, de dretes". "Confie que la gent d'esquerres, els rojos, sàpiguen identificar la fruita podrida i no dubten ni tarden a llançar-la al femer de la història, abans no contamine la resta". Sobre Compromís, Parra també ha proclamat que són "anticomunistes, oportunistes" i que "busquen la foto per davant del treball de classe". "Els mitjans tracten especialment bé aquesta formació populista perquè en el fons no discuteix el sistema i actua com a mur de contenció davant tots aquells que sí que el qüestionen i el combaten".

Javier Parra, que assolir el lideratge del PCPV en derrotar ajustadament Antonio Montalbán, el candidat proposat per la síndica a les Corts, Marga Sanz, seurà molt probablement a l'hemicicle valencià a partir de la propera legislatura: els comunistes són majoria al si d'EUPV i les enquestes atorguen a la coalició una dotzena d'escons, la meitat dels quals, si fa no fa, els designarà el PCPV.

Al seu perfil de Twitter, Javier Parra es presenta així: "Per a alguns, ser un patriota és defensar un drap, un himne o una creu. Aquesta Espanya cap en un calaix, la meua no té fronteres". De fet, l'emmirallament en la Veneçuela chavista és constant en els seus escrits.

4 Julià Álvaro. "Cal construir un nou sistema econòmic, i aquest sistema econòmic no ens vindrà ni des de Veneçuela ni des dels Estats Units ni des de

Rússia ni des de la Xina", ha observat el periodista de RTVV Julià Álvaro durant les primàries de Compromís per escollir el cap de llista als comicis europeus del 25 de maig. Álvaro, afiliat a Equo, va obtenir l'11,5% dels vots emesos, però ha quedat clar que opta a esdevenir el referent verd de la coalició. Com que la "reserva de pluralitat" prevista a les primàries concedirà almenys un escó a les Corts als ecologistes, Álvaro té opcions serioses d'ocupar-lo a partir de la pròxima legislatura valenciana. L'actual diputat verd, Juan Ignacio Ponce, haurà de batallar molt per continuar a l'hemicicle.

El discurs d'Álvaro, més transversal, no tan centrat en l'ecologisme, s'enfronta de ple a la socialdemocràcia, a la qual imputa bona part de la culpa de la crisi present. "Si PSOE i PP són el mateix, l'alternativa està fora d'ells", ha apuntat. "La socialdemocràcia no és la resposta, la resposta és un altre sistema", ha etzibat. "Els lladres poderosos han d'acabar a la presó i no governar-nos, ja siga via Merkel, via Sarkozy, via Partit Popular o via Partit Socialista", precisava en un dels seus vídeos de campanya. A Twitter no ha estalviat retrets als socialistes –"Valls, Hidalgo... Està vist que el PSOE és la primera víctima de la fuga de cervells"– i EUPV –"Podem dir que Podemos ha tornat a casa, Esquerra Unida, que la seua aventura era només unes cerveses per fer amics"–, encara que Valls no destaca precisament pel seu esquerranisme i que Esquerra Unida ha declinat la proposta de fer pinya de la plataforma de base Podemos.

5 Francesc Romeu. Aspirant a la secretaria general del PSPV-PSOE en els congressos del 2008 i del 2012, en cap dels dos casos no va reunir els avals suficients. També va erigir-se com a precandidat a les primàries, però en última instància va fer marxa enrere. No obstant això, Francesc Romeu, l'*enfant terrible* del socialisme valencià, vice-secretari i portaveu de l'executiva que encapçala Ximo Puig, destaca pels seus posicionaments unilaterals, sovint divergents de la línia marcada pel partit: va defensar sense embuts la República per davant de la monarquia, va preconitzar el valencianisme quan l'anterior secretari general –Jorge Alarte– s'inclinava per un to menys autonomista, i ara que Puig ha recuperat aquesta bandera i parla de federalisme, Romeu qüestiona obertament el model d'Estat que defensa el PSC i que Puig comparteix de ple. Té un pes relatiu al si de la formació –no controla més del 10% del partit– però el seu pas al capdavant de l'òrgan de formació federal, l'escola Jaime Vera, li ha permès conèixer molta gent i projectar la seua imatge més enllà del País Valencià: ha recorregut tot l'Estat presentant el seu llibre, *Hasta aquí hemos llegado*. Puig no el vol a les Corts i podria fer-li un lloc al Congrés per mantenir-lo ben allunyat.

6 David Cerdán. Un altre vers lliure del PSPV-PSOE és el secretari general de la direcció provincial alacantina, David Cerdán, que ara, a més, exerceix com a portaveu socialista a la Diputació. Periodista, posseïa l'empresa Intermun-

Amadeu Sanchis.

Rafael Xambó.

do Comunicació, a través de la qual va col·laborar amb Sonia Castedo, alcaldessa d'Alacant imputada en el *cas Brugal*, i amb Leire Pajín, durant la seua etapa com a ministra. De fet, l'amistat amb Pajín li ha permès accedir a la direcció provincial del partit i l'ha dut a declarar coses com que "Antonio Amorós és una persona honorable". Amorós, ex-regidor socialista a Elx i ex-portaveu a la Diputació, a més de bon amic de la nissaga Pajín, està encausat en el *cas Brugal* per la seua presumpta connivència amb els principals caps de la trama.

Cerdán, ara fa dues setmanes, en una entrevista a *El Mundo*, avançava que el PSPV-PSOE no seurà a negociar el futur govern de la Generalitat amb UPyD, que veu "de dretes", però en canvi, marcava distàncies amb Compromís: "El Bloc tot sovint ha pactat a la província d'Alacant amb el PP, sense cap problema. Fins i tot avui hi ha alguns municipis governats pel PP i el Bloc: Calp, Xàbia, el Campello... Pactar amb ells resulta complicat. Quan han pactat amb el PP, mai no hi ha hagut tensions". En realitat, a Calp governa el PP amb un grup independent, Xàbia té un alcalde socialista i el Campello és a les mans del PP, també en coalició amb una formació independent, Decido.

7 Enric Nomdedéu. Regidor a l'Ajuntament de Castelló i diputat a la corporació provincial, representa l'ala més centrada de Compromís. De fet, sempre s'ha mostrat crític amb les concessions del Bloc a la resta de formacions que integren la coalició. I és que Nomde-

déu va ocupar la regidoria de Sanitat en la legislatura 2003-2007, malgrat que el PP tenia majoria absoluta. Aquell mandat va ser el del relleu de José Luis Gimeno per Alberto Fabra, que va abandonar Urbanisme per dedicar-se a l'alcaldia, el pas previ al seu salt al Consell.

Ara, com a diputat provincial, també s'ha mostrat dialogant i ha aprovat amb el PP, entre més coses, els pressupostos d'enguany de la corporació que presideix Javier Moliner, el substitut de Carlos Fabra. Nomdedéu veuria amb bons ulls emigrar a les Corts, però la relació tan freda que manté amb sectors del seu partit –i encara més, amb la resta de Compromís– dificulta i molt la seua progressió política. A més, tant els socialistes com –sobretot– EUPV, l'acusen de massa conservador. Els seus resultats electorals, en qualsevol cas, estan clarament per damunt de la mitjana de Compromís a les grans ciutats del país.

8 Joan Calabuig. Líder del PSPV-PSOE a València i portaveu socialista a l'ajuntament, Joan Calabuig i Ximo Puig procedeixen de la mateixa família, el lermisme, però mantenen diferències importants en matèries com ara l'èmfasi sobre el discurs federalista, tal com el primer ha posat de manifest en reunions de l'executiva nacional. Amb Alarte ja va estar a punt de dimitir com a alcaldable perquè considerava que no rebia prou suport de la direcció, i ara, que es postula per a ser-ho novament el 2015, va iniciar la cursa per les entitats cíviques visitant Lo Rat Penat, màxim exponent del se-

cessionisme lingüístic. Puig no hi confia gaire, però tampoc no veu un candidat alternatiu a les primàries.

9 Amadeu Sanchis. Regidor en el consistori valencià com Calabuig, Amadeu Sanchis pertany al PCPV i sintonitza en bona mesura amb el comunisme ortodox de Parra, sense fer-ne, això sí, exhibició a tothora. Sanchis seria peça clau en la possible conformació d'un govern tripartit al cap i casal, si la suma amb els socialistes i Compromís –que ja semblen estar molt igualats– li atorgara la majoria absoluta a l'esquerra.

10 Rafael Xambó. El primer Compromís, el del 2007, es féu miques quan el Bloc proposà el sociòleg i músic Rafa Xambó per al consell d'administració de RTVV, mentre EUPV defensava Amadeu Sanchis. Ex-membre del PSAN i impulsor del corrent Bloc d'Esquerres i Sobiranista al si del Bloc, Xambó va per lliure i sempre parla obertament: capaç de dir-li el nom del porc a qualsevol diputat del PP o de retreure als socialistes una nota de condol per la mort d'Adolfo Suárez, s'ha mostrat molt bel·ligerant amb motiu de l'ERO d'extinció de RTVV, posicionant-se del costat del sindicat CGT i en contra de la UGT, CCOO i la Intersindical, que en defensaven la signatura. El 6 de novembre passat va irrompre a les dependències socialistes de les Corts per insultar –"pocavergonya", li va dir– la diputada Cristina Moreno.

Victor Maceda